

Náš Život

Advent 2013
č. 19

✓ Farní společenství Jablonce n.J., Rokytnice n.J., Poniklé, Harrachova

Výročí farního kostela

120 let od přestavby kostela sv. Prokopa

Rozhovor

Miloš Holubec

Narozeniny P. Mazury

Společně s námi oslavil šedesátku

Potkali se na spolču

Svatba našich spolčáků

Kartuziánský řád

Polopoustevníci z Francie

Spolčo nad Jizerou slaví 10 let

Reportáž z oslavy kulatého výročí založení spolča

Náš kalendář

Pohled do zákulisí vzniku farního kalendáře

Jak na něj lidé reagují?

Úvodník

Vážení čtenáři Našeho života!

Otvíráte první stránky farního časopisu, který má za sebou již dlouhou cestu od svého vzniku. Až do minulého čísla ji prošel v čele s redaktorem Milošem Holubcem, který do něho spolu s dalšími členy redakčního týmu vkládal mnoho úsilí. Děkujeme! Doufám, že náš časopis bude i nadále dobře informovat a zachycovat dění v našich farnostech.

Děkuji všem za zasláné příspěvky a chtěla bych vás povzbudit, abyste se s námi i nadále dělili o cokoli, co vás v duchovním i v každodenním životě jakkoliv osloví. Člověk nikdy nezjistí, jak může druhé obohatit, dokud to nezkusí.

A prosba nakonec. Víte-li o letních táborech, puřácích, workshopech a jiných radovánkách pro děti, zašlete nám svůj tip do uzávěrky jarního čísla (16. března 2014).

Přeji Vám příjemnou četbu a klidné a radostné čekání na příchod našeho Spasitele.

Za redakci Veronika Palmová

Vánoční bohoslužby

Pořad vánočních bohoslužeb

Úterý 24. 12. - **Štědrý den - „Půlnoční“**

Harrachov	16:00
Jablonec/Jiz.	20:00
Poniklá	22:00
Rokytnice/Jiz.	24:00

Středa 1. 1. - **Slavnost Matky Boží Panny Marie**

Jablonec/Jiz.	8:30
Poniklá	10:30
Harrachov	15:00
Rokytnice/Jiz.	18:00

Sředa 25. 12. - **Slavnost Narození Ježíše Krista**

Poniklá	8:30
Rokytnice/Jiz.	10:30
Harrachov	14:00
Jablonec/Jiz.	16:00

Mimo uvedené termíny bohoslužby NEBUDOU

Nedělní program bohoslužeb roku 2014

Rokytnice/Jiz.	Sobota	18:00
Jablonec/Jiz.	Neděle	8:30
Poniklá	Neděle	10:30
Harrachov	Neděle	15:00

Čtvrtek 26. 12. - **Svátek sv. Štěpána**

Harrachov	16:00
Rokytnice/Jizerou	18:00

Pátek 27. 12. - **Svátek sv. Jana apoštola**

Jablonec/Jizerou	18:00
------------------	-------

Sobota 28. 12. - **Svátek Mlád'átek - mučedníků**

Poniklá	18:00
---------	-------

Neděle 29. 12. - **Svátek Svaté rodiny**

Poniklá	8:30
Rokytnice/Jiz.	10:30
Harrachov	14:00
Jablonec/Jiz.	16:00

Týdenní program bohoslužeb roku 2014

Domov důchodců Rokytnice	Středa	14:30
Poniklá	Středa	18:00
Harrachov	Čtvrtek	16:00
Rokytnice/Jiz.	Čtvrtek	18:00
Jablonec/Jiz.	Pátek	18:00

120 let od rozšíření kostela sv. Prokopa (1893 - 2013)

V letošním roce jsme v Jablonci n. J. oslavili 120. výročí posvěcení kostela.

Během několika měsíců jsme zde mohli zhlédnout výstavu fotografií, které nám připomněly stodvacetiletou historii tohoto chrámu a všechny kněze, kteří v této farnosti působili.

Pro úplnost a dokreslení pohledu do historie zde uvádím několik úryvků z bohatých pamětí:

Z důvodu nárůstu obyvatelstva v Jablonci nad Jizerou ke konci 19. století bylo zapotřebí kostel rozšířit, a tak zdejší farář Josef Pauer zadal plán na rozšíření kostela severním směrem pro 630 osob staviteli p. Josefu Pošepnému z Jilemnice.

Do ustanovené lhůty 15. října 1893 byla přístavba chrámu dokončena a královéhradecký biskup Eduard Jan N. Brynych jej v tento den posvětil. Roku 1894 jablonecká obec zakoupila nové věžní hodiny, ovšem ciferníky zůstaly původní, byly jen opraveny. Díky dobrovolným příspěvkům farníků byla do chrámu Páně pořízena velická socha Panny Marie lurdské, zhotovena od p. Josefa Pátého, sochaře v Pecce, která byla umístěna do levého bočního oltáře.

K 90. výročí rozšíření kostela se rozhodl P. Jindřich Krink v

roce 1983 kostel vymalovat. O výmalbu se postaral p. Jaroslav Patočka z Liberce se svými spolupracovníky a dobrovolníky z jablonecké farnosti. Na stropním oblouku, kde byly doposud jen hlavy 12 apoštolů, se podařilo restaurátorům odhalit a obnovit celé jejich postavy.

V roce 1993 jsme slavili 100. výročí rozšíření kostela za přítomnosti našich diecézních biskupů. K tomuto výročí byla za působení P. Josefa Mazury zrekonstruována venkovní omítka kostela. (Podle zápisů z Kroniky Jablonec n. Jiz. a Zpráv z farnosti v Jablonci n. Jiz. od r. 1924 - 1929)

A letos - v roce 2013 u příležitosti 120. výročí posvěcení chrámu, doplnil P. Ivo Kvapil fresky dvanácti apoštolů na stropním oblouku o všechna jejich jména.

L. Nosková, Jablonec n. J.

Stolní kalendář

U nás nad Jizerou

Civilní i církevní kalendárium

Foto z našeho kraje

Cena Kč:

49,90

Panna Maria

Papež František vyhlásil 13. říjen 2013 za Den mariánské úcty. V sobotu předtím jsem se dívala na TV Noe, která zprostředkovala namísto plánovaného pořadu přímý přenos dění z Lurd, kde po modlitbě růžence byla socha Panny Marie nesena ve slavnostním průvodu k převezení do Říma. V neděli, když jsem se vrátila ze mše svaté, jsem televizi opět zapnula, protože mě to téma zajímalo. Právě skončila mše svatá v Římě, nějaký kněz děkoval papeži za uplynulý víkend, kdy probíhaly modlitby a vigilie, a poprosil ho, aby svěřil lidstvo pod ochranu Panny Marie Fatimské, což papež poté učinil. Touto slavností vyvrcholil Rok víry ve světové církvi. V kázání mluvil papež František v souvislosti s Pannou Marií o Boží věrnosti a o tom, zda nejsme jen provizorní křesťané (kdo by si chtěl přečíst více: <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=18965>).

Svůj vztah k Panně Marii hledám, nový, jiný, než který měly generace před námi a který budou mít generace po nás, potřebuji takový vztah, který

je současný, odpovídající našim potřebám. Co však zůstává stejné pro lidi každého věku, je její mateřský dotek a pečující láska. A také její vzor života s Bohem. Papež František řekl: „*Maria přisvědčila Bohu a toto její přitakání otřásló jejím prostým životem v Nazaretu. Nebylo však jediné, ba dokonce bylo pouze prvním z mnoha přitakání, která svým srdcem učinila ve chvílích radosti, ale i bolesti, a tato přitakání vyvrcholila pod křížem*“. Přitakávání Bohu v každé situaci může být ona věrnost, ta trvalost a stálost, která je opakem provizoria. Maria tu cestu už prošla, zná ji, mohu jí důvěřovat, protože pro ni jsme každý v jejich očích cenný a nic z toho, co je v našich srdcích, jí není cizí, jak bylo řečeno v modlitbě zasvěcení. Ona je matka Božích dětí...

I. Palmová, Rokytnice

Z našich farností

Rokytnické posvěcení

„*Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.*“ (Mt 18,20)

Slavíme neděli posvěcení (dedicatio) rokytnického kostela. Místní jsou roztroušeni v prvních blocích lavic a mezi ně se zamíchali polští návštěvníci fary. Zvědavě pokukují, proč před obětním stolem leží pokrm, které i mě při úklonu praští do nosu svojí vůní (opravdu nezvyklé cítit v kostele uzenu: D) a uvědomuji si, jak je eucharistický půst potřebný pro oproštění se od pozemských záležitostí.

Slavnostní mše s požehnáním pokrmů nám připomíná významný den, kdy náš kostel nabyl své funkce a stal se útočištěm pro věřící a začal sloužit našemu Pánu.

Po mši se společně srojíme v zadní části, kde manželé Konířovi podávají ze svých domácích zásob pečený čaj, kněz obchází spolu s pomocníky s ošátkou uzenu a sýrů, chlebem, vínem a nabízí zcela nově vytvořenému společenství své oblíbené pochoutky. Lidé si povídají, usmívají se, co víc si přát?

Nebylo nás 5 000, nebylo třeba rozmnožovat

ani ryby ani chléb, přesto bylo třeba se podělit o lásku, pokoj, radost i světlo se všemi přítomnými, aby i oni mohli šířit radost ze společenství našeho Pána... Děkuji, že nejsme vždy ochotni jen brát, ale i dávat a za krásnou atmosféru a společenství!

Veronika Palmová

Oslava 60. narozenin P. Josefa Mazury

Mnozí z vás jistě ví, že v sobotu 5. října se v Pasekách nad Jizerou konala oslava 60. narozenin P. Josefa Mazury, který zde nejenom působil, ale mnoho farníků mu vděčí za jeho putování, která dlouhá léta s velkou obětavostí pořádá.

Před oslavou nemohla chybět mše, která byla následována tradičním hromadným focením na svahu vedle kostela. Samotná oslava se konala v přílehlém penzionu. Po vydatném menu dostal každý příležitost připomenout se a zavzpomínat na zážitky spojené s oslavencem. Někteří třeba

vzpomínali na to, jak páter obcházel každého s otázkou, co si přeje k snídani, aby mu to následně mohl i koupit.

Po předání dárků, kde byla mimo jiné koláž z fotografií účastníků putů, a po spořádání dortu následovala projekce, díky které jsme se mohli ohlédnout zpátky za životem P. Mazury. Na závěr ještě poděkování Jendovi Lukešovi, Verče Waldmannové a Petru Víchovi za jejich iniciativu a organizaci, bez které by se tato oslava neuskutečnila.

Zdeněk Matura

V K zamyšlení

Je těžké říct si o službu

Stále je tu otázka: Doprava na společné akce? Říct si? Nebudu obtěžovat...

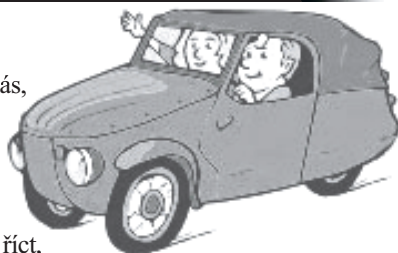
Povím Vám vlastní zkušenost: V Jablonceku jsem léta v Klubu pro ženy a účastníme se různých akcí pro veřejnost i sebe. Také stárneme, některým členkám je přes 70 i 80 roků a různě je trápí pohyblivost. Přesto se akcí účastní a jejich přítomnost je velmi cenná. A jsme u té dopravy na akce. Tu zajišťuji většinou já. Zavolají mi: „Děvčata budou v určitou dobu na tom místě, přivezeš je?“ Samozřejmě to znamená rozvézt je zpět po akci domů. Ráda je už pár roků vozím, moc se na ty společné cesty vzájemně těšíme, pěkně si ten čas využijeme.

A tak vás, kdo byste rádi na společné akce a netroufáte si říct, prosím, řekněte, zeptejte se.

Bude to přínosné pro nás všechny. Jsem přesvědčena, že to bude fungovat, jen to vyzkoušet.

Já se trochu omlouvám, že mi ve spoustě povinností „docvaklo“ až nyní, napsat článek a povzbudit vás. Přeji vám odvalu a hezké zážitky ze společných akcí.

Svatava Kučerová

Bohoslužba a následná beseda s P. Bernardem v Jilemnici

Na pozvání národního ředitele Papežských misijních děl Česka, P. Jiřího Šlégra, přijel do České republiky P. Bernard Makadani Zulu, ředitel Národní kanceláře Papežských misijních děl Zambie. Na jeho cestách po České republice jej P. Jiří Šlégr také doprovázel. V úterý 12. listopadu v 18.00 se P. Zulu zúčastnil mše svaté v kostele sv. Vavřince v Jilemnici, po níž besedoval s přítomnými lidmi.

Eva Holubcová

Bylo to hezké setkání, kde P. Jiří Šlégr tlu-
močil slova P. Bernarda, promítal a komentoval
snímky ze Zambie. Celým setkáním zaznívala
poděkování České republice za její pomoc (fi-
nanční, pracovní i modlitbou) na Papežském
misijním díle. V Zambii žije většina lidí za méně
než 1 dolar na den. A tak díky pomoci misí je

možné v Zambii budovat školství pro chudé,
kde je ve třídě 50-70 žáků, nejsou učebnice. Bu-
dovat semináře pro místní bohoslovce, kde
mohou přijmout z důvodu kapacity jen desetinu
z žadatelů. Kněz má farnost o rozloze cca 600
km a tak je důležitá výchova a působení kate-
chumenů v místních oblastech. Za současné si-
tuace v Zambii chodí lidé na bohoslužbu pěšky
i deset km a v jejich nejbližším místě bývá mše
sv. 2x za rok. Lidé většinou jedí kukuřičnou kaši
a jí se přímo prsty pravé ruky. Nejlépe se vaří
na zajímavém sporáku – ze starého disku kola
od automobilu, kterých je jako šafránu.

To je jen zlomek ze spousty zajímavých in-
formací. Jen nevím, jak na P. Bernarda půso-
bila nízká účast místních věřících. Tak třeba
příště ☺.

Svatava Kučerová

Nový kaplan pro mládež vikariátů Jičín a Jilemnice

K prvnímu říjnu 2013
byl jmenován kaplanem
pro mládež vikariátu Jičín
a vikariátu Jilemnice P.
ThMgr. Mariusz Robak.
Krátce něco o něm:

Akční 40ti letý kněz, pů-
vodem z Polska, přišel jako
Misionář Svaté rodiny
(MSF) do Čech asi před
sedmi lety. Předtím krátce působil v Polsku a poté
na své požádání zamířil na misie do Čech, konkrétně
do Podkrkonoší, kde postupně působil ve Vrchlabí,
Dvoře Králové a v současné době na Pecce.

Je společenský, akční, oblíbený mezi věřícími
i nevěřícími, pořádá výlety, programy pro děti a
mládež, navštěvuje rodiny a nemocné. Snaží se
opravit několik kostelů, zadaptovat faru a k ní ná-
ležející objekty pro setkávání většího množství
lidí. Má mnoho aktivit, hodně starostí a málo času.

Kongregace MSF je novodobý řád, který vznikl

na konci 19. století ve Francii a podnětem pro za-
ložení byla aktuální krize rodin, na kterou v apoš-
tolských listech upozorňoval také tehdejší papež
Lev XIII. V té době řádl mor, chudoba a rodiny
potřebovaly duchovní pomoc. Kněží však bylo
málo, neboť bohoslovecké studium se platilo,
proto vznikl tento řád. V Polsku se zaměřuje na ro-
diny a mládež, v cizině na misie.

Tento kněz je nástupcem po Janu Barborkovi,
který nyní působí na Vesmíru (centrum pro mlá-
dež v Orlických horách). Je optimistický a dbá na
lidské hodnoty a hlavně hodnoty rodiny - nejvíce
lásku, úctu k rodičům, správnou komunikaci se
sebou i s ostatními apod.

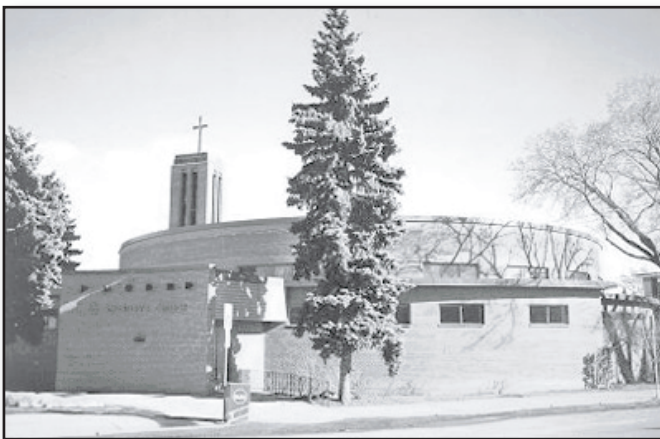
Doufám, že jeho vliv zabrousí i do našeho kraje
a uvědomíme si hodnotu rodiny, kterou nás Bůh
obdarovává skrze naše blízké a také skrze největší
rodinu, kterou jsme součástí - církev!

Vždyť i Kristus se chtěl narodit a růst v lůně
rodiny...

Veronika Palmová

Jak se slouží mše svatě ve světě?

Měl jsem možnost být dva měsíce v zemi javorového listu a hokeje, v Kanadě. Rád bych se podělil o své zážitky z navštěvování nedělních katolických bohoslužeb. Pro někoho mohou být inspirací, pro někoho překvapením. Tedy postupně. Při příchodu vás obvykle někdo pozdraví a potřese rukou, těsně přede mší svatou vyzve kněz nebo jiná osoba všechny, aby se navzájem pozdravili a případně si něco hezkého řekli. Ve většině kostelů nejsou varhany, hraje se na kytaru nebo klavír. Varhany bývají jen v kostelech, které mají vypadat jako staré. V kostele sv. Antonína, kam jsem pravidelně chodil, jsou ke zpěvu nastálo v lavicích přichystány 3 druhy zpěvníků, přičemž v jednom z nich jsou i chronologicky liturgické texty s modlitbami. Ministrantky jsou u oltáře vidět častěji než kluci. Kostely jsou vytápěné. Přijímá se běžně pod obojí napitím z kalicha. Po začátku chodí děti do vedlejší místnosti. Kněz je vyzve, popovídá si s nimi chvilku a pak je vyše a děti v průvodu s Biblí v čele jdou na svůj program. Každý týden. Velmi mě překvapila sbírka.

V lavicích jsou obálky a lidé buď přispějí klasicky do košíčku, jak to známe, nebo vloží peníze do obálky a na ní zaškrtnou, případně napíší, na co mají být peníze použity. Mohou i vyplnit svou adresu/kontakt a zpětně se dozvědí, jak a na co byly peníze využity. Tuto možnost mají i turisté, kteří se jdou jen podívat do kostela. Běžně jsou obálky vzadu v kostele k dispozici. Po mši svatě jsou všichni každý týden zváni na agapé, které je před východem z kostela - je to taková malá místnost, kterou všichni prochází, kde jsou plakáty a informace o kostele a životě farnosti. Na agapé je stůl s občerstvením pro děti a druhý stůl pro dospělé. Farníci rozlívají čaj a kávu, k jídlu jsou chlebíčky, koláče, buchty, pečivo. Lidé se na sebe usmívají. Jako farníci si spolu přede mší i po mši povídají.

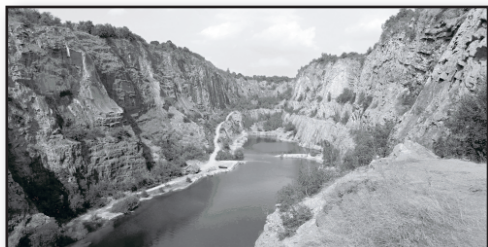
Tolik zprávy ze světa; sami se zamysleme, co našemu společenství chybí, co by jej oživilo, abychom se na sebe těšili a smáli. A čím bychom my mohli být vzorem pro ostatní?

Jiří Jína

Beroun aneb spolčo na cestách

Byla středa 24. července 2013 a Spolčo nad Jizerou po více jak třech hodinách jízdy vlakem (s výlukou na trase) vystupuje v Berouně, dějišti letošního „spolčáckého“ výletu o 12ti účastnících. Ještě ten den si prohlídí blízké okolí základny, tj. fary u kostela sv. Jakuba Staršího včetně medvědária.

▲ Lom Velká Amerika u Berouna

Druhý den vyrážíme na pěší výlet, jehož cílem je Sv. Jan pod Skalou a lom Velká Amerika, kde jsme se koupali. V pátek byl rezervován jeden z okruhů na Karlštejně, včetně kaple sv. Kříže, kam je vstup pro návštěvníky omezen. Celý pátek je o „něco“ volnější než čtvrtek. Horká sobota byla ve znamení Koněpruských jeskyní a koupání se v nedalekém lomu. V poslední den výletu jsme se šli rozloučit s místními medvědy Vojtou, Kubou a Matějem do již zmíněného medvědária a pak jsme šli na poutní

mši (v Berouně byla pouť), po které jsme byli pozváni na poutní pohostění. Nezdřeli jsme se dlouho, protože jsme se museli balit na odjezd o

▲ Večerníčkovi medvědi

13. hodině a zatěžko se loučilo s Berounem. Doufám, že na tento výlet všichni jeho účastníci jen tak nezapomenou, už jen z důvodu zavedení nové hry „Metaxa“, která se hrála po celý výlet.

▲ Při návštěvě hornického skanzenu Solvayovy lomy

Na konci tohoto výletu chci nejen já, ale určitě i další, poděkovat realizačnímu týmu, bez něhož by se tento výlet nemohl uskutečnit. **DĚKUJI.**
*Za všechny účastníky výletu Spolča nad Jizerou
Štěpánka Růžicková*

Spolčo nad Jizerou oslavilo 10 let svého života

Byl jsem požádán o napsání pár slov k oslavě desátého výročí spolča, která se konala v pátek 18. října. V následujících pár odstavcích se vám pokusím popsat program akce a můj následný pohled.

Pozvali jsme lidi z našich farností, aby se zúčastnili mše svaté, kterou jsme hudebně doprovázeli, a poté aby navštívili místní faru, kde se konala oslava kulatého výročí spolča. Naším cílem bylo shrnutí deseti let života našeho spolča. Jednalo se o rekapitulaci vývoje a života, který jsme společně prožili. Jeden z bodů programu bylo například promítání fotek z různých akcí, které jsme navštívili nebo osobně pořádali. K fotkám byl podán přehledný výklad o tom, co se kdy konalo. Během večera bylo bohaté občerstvení včetně výbor-ného guláše.

Spolčo také obdrželo od kněze dort, na kterém byla fotografie jeho členů. Na dortu jsme si všichni výborně pochutnali a nezbyl ani kousek. Během programu se hrálo na kytary, housle, flétny a další nástroje. Do zpěvu se zapojili

téměř všichni, čímž se vytvořila nádherná atmosféra a chtěl bych za to všem poděkovat. Také se při této příležitosti popřálo našemu faráři k 15. výročí kněžství. Jako dar obdržel kytici růží a na každé růži byl jeden citát. Akce se též zúčastnily děti z minispolča, pro které byl připraven zábavný program.

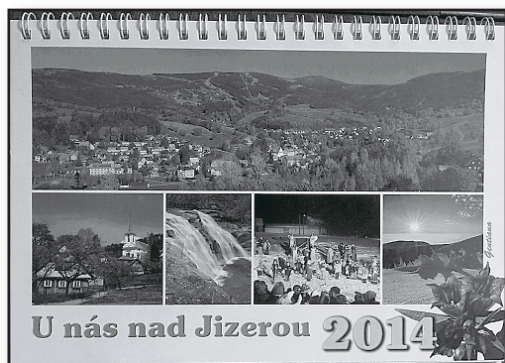

Z mé strany mě nejvíce potěšilo to, že se našlo pár lidí z farností, kteří opravdu přišli, i když bych očekával na čtyři farnosti větší účast. A také mě na akci nejvíce potěšilo hezké prožití pátečního večera s místními lidmi. Vytvořila se skvělá atmosféra díky všem, kteří se nějak podíleli na této akci, ať organizací nebo účastí, a doufám, že takových akcí bude více

Miroslav Jina ml.

Jak se rodil kalendář „U nás nad Jizerou“

Na podzimním zasedání farní rady v r. 2012 nadnesl P. Ivo návrh na stolní kalendář – s otázkou, zda pro celý vikariát nebo jen pro „naše čtyři farnosti“, což se nám jevilo příliš odvažné. Myšlenka kalendáře se mi hned zalíbila, vždyť je průvodcem celým rokem pro všechny lidi, ať už se hlásí k víře či nikoliv. Můžeme se pokusit vytvořit kalendář, který osloví a snad i přinese inspiraci v příštím roce nám všem, kteří zde žijeme, nebo kteří mají tento kraj rádi a možná může sloužit i jako pozvání k nám do obcí a do krásných zákoutí „U nás nad Jizerou“.

Zájem o společné vikariátní dílo však nebyl a tak jsme se do toho pozvolna pustili sami. Přes zimu a na jaře nám ochotná známá nafotila zajímavé detaily z našich kostelů, hřbitovů, jejich okolí i dalších drobných sakrálních staveb i z přírody. Tedy výtvarů lidských rukou vyjadřujících chválu a díky Bohu a přírodě, nádhernému Božímu dílu.

Na jaře a v létě ji velmi ochotně následoval jeden z našich farníků a část fotografií jsme si vyžádali i z dalších zdrojů. Katolické kalendář-

rium nám poskytly sestřičky z Papežských misijních děl a zbývalo finále – vybrat obrázky pokud možno vyvážené ze všech 4 farností a přidat k nim inspirující myšlenky, úvodní stránku i slovo a název, zajistit vydavatele a rozhodnout počet výtisků - zde se intenzivně zapojil bratr Ivo.

Toto proběhlo již v parném létě a první, ještě „teplé“ kousky kalendáře byly k dispozici uprostřed prázdnin v našich kostelích a brzy i v blízkém okolí. Několik jich doputovalo až do Vysokého Mýta, Hradce Králové, Litomyšle, Prahy, k Ústí nad Orlicí i na Jižní Moravu a zřejmě i na další místa.

Pobavila mě „kritická připomínka“ jedné rodiny z Rokytnice: „V kalendáři chybí mapka, jak se dostat ke kapličky ve Stromkovicích, našli jsme ji až na druhý pokus!“ Kéž je nás víc, kdo se necháme inspirovat a objevíme dosud neznámá místa.

Závěrem si dovoluji vyjádřit vděčnost za to, že jsem mohla získat úplně novou zkušenost,

za všechna krásná setkání, za plodnou spolupráci ve chvílích, kdy se vše dařilo, i při zdolávání zádrhelů, které nás potkávaly.

Děkuji Vám všem, kdo jste se jakýmkoliv způsobem spolupodíleli na tvorbě našeho prvního stolního kalendáře.

Pavla Doubková

Reakce na kalendář

„Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést; a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stádce, jen jeden pastýř.“ (Jan 10,11-16)

V naší chaloupce po prarodičích v Horní Rokytnici se schází mnoho různých lidí. Jedno mají společné – chtějí být dobrými lidmi a jsou to naši přátelé, kamarádi, známí. Všichni, až na výjimky, tvrdí, že jsou nevěřící. Koncem letních prázdnin jsme se po krásném společně prožitém týdnu loučili s našimi „Budějovičky“. Byli jsme moc smutní, že společný čas rychle uběhl a já při loučení pocítila silnou touhu dát jim něco s sebou na památku. Na botníku stál kalendář, který jsme si právě přinesli z kostela. Popadla jsem ho a s rozpaky jim ho podávala do okénka už se rozjíždějícího auta se slovy: „Je to z kostela, kalendář našich farností, ale jsou tam pěkné obrázky odsud, tak kvůli těm obrázkům, kde jsme společně byli...“

Asi za tři hodiny přišla SMS: „*Jde o to, ani ne tak více mít, jako více být* Jan Pavel II. Díky za parádní kalendář, doteď jsem si prohlížela a četla, krásný citáty a fotky! Zase nám to skvěle vyšlo. Od Jičina přší a pěkně se zataáhlo! A my měli počasí za odměnu. Bylo nám zase moc fajn! Jsme rádi, že vás máme.“

Díky všem tvůrcům kalendáře, díky Duchu svatému za vnuknutí učinit pravou věc v pravou chvíli.

Jana a Richard Konířovi

Dobrý den, pane Kvapile,
chci Vám poděkovat za Váš kalendář na příští rok, kde jsou mi na něm milé právě obrázky od lidí - zdejší místa, která jim jsou nějak blízká. Sama mám vztah k semilskému kraji, chodívám či jezdívám tudy na kole a zastavuji se k „popovídání“. Proto by se mně líbilo i vložení myšlenek a citění těchto lidí, co prožívají při takových setkáních. Pak budeme ta rodina, která si vzájemně předá pochody svých duší. Mám za to, že s výsledkem jen pozitivním pro člověka, pro druhé.

A přeji Vám dobro na Vaší cestě.

S láskou s úctou
Ilona Máslová, Vrchlabí

Dvě srdce si řekla ANO

Několik dnů, týdnů, možná i měsíců se toho hodně připravovalo na velký den Miloše a Andrey. Zdobil se kostel, vysoké divadlo Krakonoš a hotel Větrov. V pátek po velkých vedrech přišel velký „slejvák“. Dokončila se výzdoba v divadle, připravovalo se jídlo, v kostele se dělala květinová výzdoba. Veškeré květiny chystaly čtyři na sobě téměř nezávislé „květinářky“, přesto si myslím, že si různé úpravy nevadily. Hodně pomáhala svědkyně Ondřejka a svědek Vojta také udělal jednu kytičku. V kostele pilně nacvičovali zpěv. Zpočátku to vypadalo, že na kůru budou 2-3 zpěváci, nakonec se jich sešlo asi 18 a krásně se secvičili.

Za příjemného svatovavříneckého počasí si jel Miloš do Rokytnice pro nevěstu. Když ji v domě našel, zděsil se, co to má na sobě. Naštěstí to byla jen falešná nevěsta, Áje to náramně slušelo. Po snídani se pečlivě nazdobila auta a vyjelo se ke kostelu.

Před kostelem už čekal zástup lidí, který se potom srovnal v kostele do špalíru, jímž svatebčané procházeli. Svatební mši sv. vedl bratr Ivo a P. Mazura ji poctil svojí návštěvou. Obřad byl veselý a dojemný zároveň. Někteří neudrželi slzy dojetí. Za krásné atmosféry si Andrea Palmová a Miloš Holubec slíbili lásku, úctu a věrnost až do smrti.

Při přijímání se do kostela vloudila i zvědavá lama. Po obřadu čerství novomanželé Holubcovi vypustili holubice. Za úkol měli podojit kozu, ale nepodařilo se - dojná koza se nenechala chytit. I tak dostali jako svatební dar kůzle. Bezprostřední Miloš před focením zatáhl svoji ženu zpět do kostela a vynesl ji v náručí – moc se mu to líbilo a

klidně by to zopakoval. Na přání novomanželů jsme se všichni srovnali do tvaru srdce a z věže jsme se nechali vyfotit. A vzniklo i mnoho dalších hezkých památečních fotek.

S novomanželi jsme se opět setkali v divadle, kde bylo spousta zábavy, tance, skvělé pohoštění s rautovým stolem i s výbornou obsluhou, dokonce si pro nás ženich připravil tombolu s hodnotnými cenami (např. rodinný dvojdoměk, prohlídka vysokého zámku nebo snídaně s K. Gottem). Novomanželé opět přijímali gratulace, dary a

úkoly. Krásný byl od Milošových spolužáků. Protože Milda má rád historii a archeologii, museli podle fáborků hledat obálky s přáními a s částmi vysoké legendy. Ty je dovedly k detektoru kovu a ke krumpáči, tam měli najít poklad, ale byl tam jen další papír s náповědou, tentokrát v plechové krabičce. A brzy už našli asi pětilitrovou pikslu plnou korun střeženou plyšovým medvědem. Později měla nevěsta stlouct latrínu z několika prken a ženich sešít halenku (vzal to nakonec sešíváčkou). Ke konci dívky soutěžily v poznávání koření (vyhrála kamarádka nevěsty) a muži v poznávání piv (vyhrál tatínek nevěsty).

Krátce po půlnoci měl Miloš krátký proslov o tom, že se mu ve svazku manželském líbí, že se ani jednou ještě nepohádali a tudíž jej vřele doporučuje. Tímto se s námi rozloučili.

Přeji jim, ať jejich láska nikdy neuvadá, ba naopak, ať stále více kvete.

Anna Marková

Poděkování novomanželů

Dne 10. srpna jsme společně uskutečnili přelomové životní rozhodnutí a navzájem si v rokytnickém kostele udělili svátost manželství. I když od tohoto vzácného okamžiku uplynula již řada týdnů, stále v nás zůstávají krásné vzpomínky na nádherný svatební den a zároveň hluboká vděčnost vůči těm, kdo nám ho pomohli zrealizovat.

Alespoň touto formou bychom rádi poděkovali všem ochotným bratřím a sestrám, zejména kněžím, družbovi, svědkům, pomocnicím se svatební výzdobou, fotografům, kameramanovi, grafikovi, řidičům, dortarce, dýdžejovi, varhaníkovi, zpěvákům a zpěvačkám, ministrantům, obsluze vysockého Hotelu Větrov (kde byl slavnostní oběd) a Divadla Krakonoš (kde byl večerní program).

Velký dík patří také Vám všem, kteří jste nás v náš velký den přišli podpořit a kteří jste na nás vzpomněli v modlitbách.

Touto formou děkujeme také za hmotné i finanční dary, které jste nám předali buď jako jednotlivci, nebo za ponikelské či rokytnické farní společenství. Velmi si Vašich darů vážíme a věřte, že všechny u nás našly praktické uplatnění.

Zvláštní poděkování patří našim nejbližším, zejména rodičům, kteří nás s láskou vychovali a doprovázeli až do onoho dne, od kterého jim stále více začínáme rozumět.

A především díky Bohu za překvapivě (i vzhledem k předchozím dnům) krásné počasí, hladký průběh svatebního dne a hojnost požehnaní, které od přijetí svátosti manželství pocítíme čím dál silněji.

S velikou vděčností Milda a Ája Holubcovi

Třetí dvojvikariátní setkání mládeže

Skutečně podzimní víkend mohli prožít mladí z Jilemnického a Jičínského vikariátu na setkání v poklidném městečku Pecka. Už od ranních hodin se na recepci ve škole hlásili jak poctivě předem přihlášení účastníci, tak i ti, kteří se rozhodli přijet na poslední chvíli.

Jak naznačovaly plakátky a doslova „zamilovaná“ výzdoba ve škole, na faře i v kostele, celé setkání se konalo ve znamení lásky. „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.“ znělo motto DVSM. Jak nám připomněl P. Pavel Kalita při dopolední katechezi, toto přikázání je největší, je vyvrcholením evangelií, celého Ježíšova působení mezi lidmi. A my mladí jsme ve věku, kdy odrůstáme dětské lásce, která vyžaduje pozornost a něhu, k té pravé lásce, která se dává druhým k službě, „je trpělivá, laskavá, nezávidí, nevychloubá se... nehledá svůj prospěch... raduje se z pravdy...“ (srov. 1. Kor 13,4-7). Stejně jako učedníci, jsme i my ve škole Ježíšovy lásky. A tak nám všem na závěr otec Pavel popřál, aby se nám dařilo v této lásce růst, abychom zůstávali v lásce a tak v nás byla Ježíšova radost a byla plná.

Během dopoledního programu jsme se ještě vydali po stopách dvou poutníků do Ria. Po duchovním nasycení jsme nasýtli i své žaludky ve školní jídelně, kam i v sobotu přišly paní kuchařky ochotně uvařit výborný oběd.

Odpoledne mohl každý prožít podle chuti sportem, prohlídkou kostela, muzea či proslulého hradu, příjemnou procházkou ke kostelíčku sv. Máří Magdalény ve Stupné nebo se zabavit na vý-

tvárné skupince. Od pěti hodin jsme slavili mši svatou, kte-

rou skvěle připravila liturgická skupinka. Kvůli neúprosnému podzimnímu dešti si většina z nás vychutnala večeri ve stodole, u které se grilovalo. Celý den jsme zakončili večerem chval v kostele.

Nedělní mši svatou, při které vkládáním rukou Mons. Josefa Kajneka přijalo pečeť darů Ducha Svatého 6 biřmovanců, vyvrcholilo a bylo zakončeno celé setkání.

Celkově na mě setkání zapůsobilo velmi mile, proto děkuji všem, kteří se zúčastnili a samozřejmě přípravnému týmu. Byla to fakt Pecka! ☺

Pavlaína Šulcová, NP

Eric-Emmanuel Schmitt: Oskar a růžová paní

(Nakladatelství Garamond, Praha 2006)

Ráda bych tu zmínila a všem doporučila dílo, které velmi ovlivnilo můj život. Jde o knihu (a zároveň dnes už i divadelní hru) **Oskar a růžová paní**.

k Bohu a přemýšlí o lidech. Každý jeho den je tedy naplněný a Oskar neumírá s pocitem malého dítěte.

Autor nutí čtenáře přemýšlet, jak by v dané situaci zareagoval. Chlapec nepřemýšlel nad tím, že nedostal v životě tolik času jako ostatní. Snažil se i v tomto krátkém intervalu uchopit svůj život, zjistit to nejdůležitější a prožít každou chvíli k objevení něčeho nového.

Oskar a růžová paní (Oskar et la dame Rose) je součástí *Cyklu o neviditelném (Cycle de l'invisible)* od úspěšného belgického spisovatele a dramatika Erica-Emmanuela Schmitta, který patří mezi nejčtenější současné francouzsky píšící autory.

Tato kratoučká novela je zachycení posledních dnů desetiletého Oskara, který leží na onkologickém oddělení a umírá na rakovinu.

S dětskou logikou bere tento fakt jako danou a neměnnou věc. Oskar je akorát našťvaný na okolní lidi, protože se k němu chovají chladně, jako by už nebyl. Rodiče vědí, že jejich syn zemře, a tak nemají zprvu odvalu se s ním setkat. Oskar je považuje za zbabělce.

Jediná ošetřovatelka babi Růža se stane jeho věrnou přítelkyní a rádkyní. Mluví spolu otevřeně o životě, o smrti a o Bohu. Na radu Růžanky začne Oskar psát dopisy Bohu, aby v sobě prý nestrádal špatné myšlenky. A tak se zároveň babi stává Oskarovou průvodkyní a navrhne mu, aby každý den prožil jako 10 let svého života. Zcela se ponoří do hry, ve které stihne projít od puberty přes manželství až ke stárnutí. Každý den své zážitky popíše Bohu v krátkých dopisech.

Sice naivním, ale spokojeným způsobem objevuje záhadný lidský život, utváří si vztah

Bohužel život není procházka růžovým sadem, o čemž nás tato kniha jasně přesvědčuje. Ale neznamená to, že proto musíme truchlit. Nikdy nevíme, co se může stát nám, a proto je důležité, po vzoru Oskara a růžové paní, nepromarnit čas.

Citace z knihy:

„A tak jsem Ti, Bože, u příležitosti svého prvního dopisu trochu přiblížil, jak to tady vedeme, jak si žijeme tady v nemocnici, kde se na mě dívají jako na překážku vítězství medicíny nad smrtí, a chtěl bych se Tě zeptat: Uzdravím se? Odpověz ano, nebo ne. Na tom nic není. Ano, nebo ne. Škrtni, co se nehodí.

Na shledanou zítra, pus, Oskar

P.S. Nemám Tvoji adresu, co mám dělat?“

Poznámka: Tuto knihu vlastním, pokud máte zájem, mohu ji půjčit.

Bára Jínová

Kartuziánský řád

Kartuziánský řád neboli kartuziáni (lat. Ordo Cartusiensis, zkratka OCart) jsou katolický mnišský polopoustevnický řád založený roku 1084 svatým Brunem (pro mnichy i mnišky) a papežem potvrzený v roce 1176. Jméno mají podle latinského názvu údolí La Chartreuse (latinsky Cartusium) severně od Grenoble ve Francii. La Chartreuse je prvním kartuziánským klášterem a také sídlem generálního převora řádu. Tomuto klášteru proto náleží čestné pojmenování La Grande Chartreuse (Velká Kartouza). Samotným výrazem kartouza se označují kartuziánské kláštery. Motto řehole je: „Stat crux dum volvitur orbis“ (Kříž stojí, i když se svět kymácí).

Řád založil spolu se šesti společníky sv. Bruno z Kolína u Grenoble ve Francii. V letech 1122–1127 sepsal Gvigo (pátý opat kláštera) reguli tohoto řeholního společenství a roku 1141 se sešla generální kapitula - nejvyšší orgán kartuziánské řehole. Řeholní pravidla byla pod názvem „Statuta ordinis cartusiensis a domino Guigone priore cartusie edita“ knižtiskem vydána v Bazileji roku 1510. Řád se řídí řeholí sv. Benedikta doplněnou o ustanovení kamaldulského řádu. Jejich oděvem je bílý hábit s bílým koženým řemenem, široký

bílý škapulíř s kapucí a venkovní černý plášť s kapucí. Patrony řádu jsou Panna Marie a sv. Bruno.

Do českých zemí přišli kartuziáni roku 1342 v době největšího rozmachu řádu. Kartouza v Praze, Tržku u Litomyšle a Dolanech u Olomouce však zanikla poměrně brzy v důsledku husitských válek. I přes tyto škody se čeští kartuziáni dokázali vzpamatovat a najít si své příznivce i v měšťanském prostředí. Kartouza ve Valdicích, Králově Poli (nyní součást Brna) či Olomouci přetrvala až do roku 1782, kdy byla v rámci reformy císaře Josefa II. zrušena. Důvodem byl kontemplativní způsob života tohoto řádu a tedy jeho zdnalivá společenská neužitečnost. V českých zemích tak působení kartuziánů zcela zaniklo a dosud nebylo obnoveno. Nejbližší funkční mužská kartouza se nacházejí ve Slovinsku (Pleterje) a Německu (Marienau). Nejbližší funkční ženská kartouza jsou v Itálii (Vedana).

O kartuziánech se tvrdí, že jsou nejprísnejší katolický řád. Typickým rysem je pro ně odloučenost od světa, samota, mlčení a skromné stravování. Jádrem kartouzy jsou mniši otcové, kteří mají kněžské svěcení nebo se na něj připravují.

Ti žijí v klauzuře, tedy cele, kterou je jednoposchodový domek s malou zahrádkou. V něm se v přízemí nachází dílna a v patře předsíní, koupelna a tzv. „cubiculum“ – prostor, v němž dotyčný tráví většinu času (modlí se, studuje, jí a spí). Mniši otcové dostávají jídlo dvakrát za den od bratří okénkem, aby se tak minimalizovalo porušování samoty. Od 14. září do Velikonoc se přiděl zmenšuje na jedno jídlo denně (kromě večerního chleba a nápoje). Jednou týdně, většinou v pátek, se mniši otcové postí jen o chlebu a vodě. Úloha bratří tzv. konvršů je více praktická – pečují o potřeby kartouzy a věnují se více

▲ Velká Kartouza ve Francii

manuální práci (ne více než sedm hodin denně a pokud možno v tichu a mlčení), aby se mohli mniši otcové v celách „svobodně věnovat mlčení“. Tito bratři laici žijí ve zvláštním oddělení kláštera v cele o dvou místnostech. Kvůli větší fyzické práci je stravovací a postní řád bratří laiků o něco mírnější než u mnichů otců. Nakonec je tu skupina bratří tzv. donátů, kteří neskládají žádné sliby, nýbrž se „darují řádu z lásky ke Kristu“.

Pokud žijí mnišským způsobem, nazývají se rovněž mnichy. Pro každou kartouzu jsou velkou oporou, neboť přebírají úkoly, které by jinak zaplněly konvrše při plnění jejich pravidelných povinností.

Denní řád je mírně rozdílný pro mnichy otce a pro bratry (ať už konvrše či donáty), kteří mají režim o něco málo mírnější vzhledem ke své větší manuální námaze. Pro představu si přiblížíme denní řád mnichů otců. Ti se začínají ve své cele modlit v 23.00 hod Mariánské hodinky (Matutinum). V 23.30 hod pokračuje Matutinum v kostele, na které navazují ranní chvály a pak Mariánské hodinky (ranní chvály) v cele (vše trvá dvě až tři hodiny). V 6.00 hod začíná prima (také v cele). Od 7.00 hod je dobrovolná adorace v kostele, na kterou v 7.15 hod navazuje konventní mše svatá. Ta je vždy latinská a bez doprovodu hudebních nástrojů, pouze s gregoriánským zpěvem. V 8.00 hod je tichá mše svatá v kapli následovaná tercií v cele, manuální práci a studiem. V 11.00 hod se na cele odehrává sexta. Poté je oběd a odpočinek. V 13.00 hod je na cele nóna. Následuje manuální práce, studium a odpočinek. V 15.30 hod začínají Mariánské nešpory v cele a od 15.45 hod Mariánské nešpory v kostele. Od 17.00 hod je večere a modlitba čtení. Nakonec je v 18.00 hod kompletář. Vzhledem k těmto skutečnostem je patrně těžké přivyknout zejména přerušovanému spánku, pro který je určeno několik málo

hodin po kompletáři a který může dále v nepřítli dlouhém čase pokračovat až po ranních chválách.

Dnes žije na celém světě přibližně 400 kartuziánů a kartuziánek v 23 kartouzách. Z nich je 5 ženských a 18 mužských. Po pěti kartouzách se nachází ve Francii a Španělsku, 4 jsou v Itálii a po jedné v Anglii, Argentíně, Brazílii, Jižní Koreji, Ně-

mecku, Portugalsku, Slovinsku, Švýcarsku a ve Spojených státech amerických. V současné době se zakládá jedna nová ženská kartouza v Jižní Koreji. Ústředím kartuziánského řádu je generální kapitula, v rámci které se scházejí každé dva roky všichni představení kartuziánských klášterů. Vedle generální kapituly vede řád generální převor, kterého volí mniši ve Velké Kartouze. Ten je zároveň i představený samotné Velké Kartouzy. Také mniši v jednotlivých kláštorech si sami volí představeného.

Těm, kdo by se chtěli o kartuziánech dozvědět více, doporučuji česky psanou verzi webových stránek slovinské kartouzy Pleterje na http://www.kartuzija-pleterje.si/index_kartouza.htm. Pozoruhodným a unikátním dílem o životě kartuziánů je také takřka tříhodinový německý dokumentární film „Velké ticho“ z roku 2005. Režisér tohoto snímku Philip Gröning strávil „jeden rok a den“ svého života s komunitou kláštera Velká Kartouza ve Francii a autentické záznamy z tohoto pobytu nabídl široké veřejnosti. Není bez zajímavosti, že v dokumentu se takřka nemluví, ale právě to k životu kartuziánů patří...

Zdroje: Kartuzija-pleterje.si
Wikipedia.org
Chartreux.org

Miloš Holubec

Narozen 13. 1. 1989
v Turnově

1. Mohl by ses nám krátce představit, odkud pocházíš, co jsi studoval...

Jmenuji se Miloš Holubec a pocházím z Poniklé. Po dokončení tamější základní školy a studiích na jilemnickém gymnáziu jsem se zapsal na Univerzitu Pardubice na dvouobor historie a ochrana hmotných památek. Poté jsem začal studovat magisterský obor historie a učitelství základů společenských věd a občanské výchovy na Univerzitě Palackého v Olomouci. Jelikož jsem si poslední státní závěrečnou zkoušku odložil, tak jsem ještě de facto student.

2. Nějaký čas bydlíš v Olomouci, jaký rozdíl vidíš mezi životem na horách a městě a jak na tebe změna bydliště působí?

Největší šok jsem zažil, když jsem šel po gymnáziu do Pardubic. Najednou jsem se ocitl v cizím městě, kde jsem nikoho neznal. Kromě toho jsou Pardubice, až na centrum, vcelku

nevzhledné panelové sídliště ležící na rovině, což člověka dost ovlivňuje - hlavně když je zvyklý na rázovité roubenky a malebnou podhorskou přírodu s členitým terénem. Olomouc je krásné město s velkým historickým jádrem a kulturním vyžitím. A když se zasteskne po přírodě, tak MHD jezdí až za Svatý Kopeček, kde už začínají hluboké lesy.

3. Na jaká místa či akce v okolí Olomouce bys nás pozval?

No, tak to mám teď čerstvou průvodcovskou zkušenost z návštěvy mojí sestřičky. Během dvou dní jsme stihli baziliku na Svatém Kopečku, zoologickou zahradu nacházející se nedaleko od ní, botanickou zahradu, Arcidiecézní muzeum a katedrálu, kostel sv. Mořice s vyhlídkovou věží a zběžnou prohlídku centra s jeho pamětihodnostmi. Velmi populární a hojně navštěvovaná tu je např. zahradnická výstava Flora Olomouc, filmový festival Academia film Olomouc či Mezinárodní filmový festival. Olomouc je kromě sídla kraje i církevní metropolí Moravy, takže po této stránce jsou zde i bohaté duchovní nabídky.

4. Nedávno ses oženil, předtím jsi nějaký čas pobyl v klášteře, dal ti pobyt na místě celibátu nějakou průpravu do manželství?

No, v klášteře u trapistů jsem byl pouze týden, takže ze sebe nemohu dělat žádného znalce mnišského života ☺. Byla to však fantastická zkušenost, při které si člověk uvědomí, že manželství i zasvěcený život jsou dvě rovnocenné cesty. Před svatbou jsme s Ájou mnichům poslali svatební oznámení, načež nám přišel osobní dopis jednoho z bratří s krásným darem a ještě krásnějším příslibem, že se za nás bude každý den modlit. A to je úžasné.

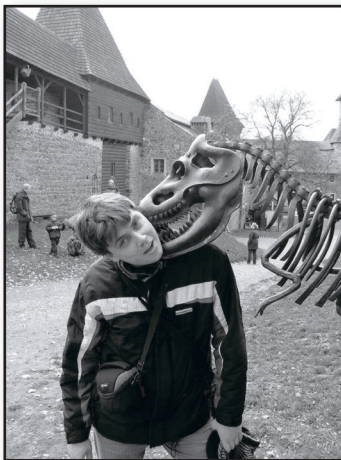
▲ Poblíž ponikelského kostela Miloš vyrůstal

5. Je radost Tě poslouchat, když mluvíš o historii, památkách, známých lidech. Co tě motivuje k touze po vzdělávání v tolika okruzích?

Děkuji ☺. Vždycky jsem všeobecný rozhled považoval za důležitý. Přitom jsou ale samozřejmě informace a obory, které mě zajímají více a jiné méně či vůbec. Myslím si, že když je někdo úzce zaměřený jen na jednu svoji oblast a ignoruje vše ostatní, je to chyba. Takové vidění světa je pak značně zploštělé a dotyčnému unikají souvislosti.

6. Byl jsi redaktorem tohoto časopisu téměř sedm let, mohl bys shrnout, co se podařilo a celkově zhodnotit, čím si Náš život prošel?

V úzké spolupráci s maminkou a Jirkou Markem jsme na stránkách časopisu několik let zachycovali dění ve farnosti i blízkém okolí, a tak jsme prakticky vytvářeli kroniku života našich farností. Každý rok jsme vydali v průměru tři čísla, přičemž jazykovou i grafickou stránku jsme se snažili držet na vysoké úrovni. Tady bych rád pochválil maminku, která vždy tráví nespočet hodin nad korekturami a částečně redaktorskou činností, a Jirku, který grafice a tvorbě časopisu věnuje taktéž mnoho volného času. Na druhou stranu se nám určitě nepodařilo zapojit do tvorby časopisu širší počet pisatelů. Idea byla, že v každé farnosti bude alespoň jeden člověk, který bude psát o tom, co se u nich děje, což nevyšlo. I tak velký díky všem, co nám pomáhali.

7. Co by sis přál pro časopis do budoucnosti? Chtěl bys vzkázat něco našim čtenářům?

Časopis tvoří jednotliví lidé, mezi které teď patříš i ty, Verčo ☺. A tak přeji Tobě i Tvým spolupracovníkům velkou výdrž, hodně síly, pevné nervy, mnoho pisatelů a hlavně Boží požehnání. Čtenářům vzkazuji, ať

Ti co nejvíce sami od sebe pomáhají a nezapomínají, že farní časopis bychom měli spoluvytvářet my všichni.

Na závěr vám všem přeji krásné prožití doby adventní, požehnané svátky vánoční a ve všech rovinách úspěšný nový rok 2014!

Děkuji Ti za rozhovor a vše, co jsi pro stránky časopisu udělal a přeji Ti příjemné a lidné prožití adventního času.

Veronika Palmová

▲ Nynější Milošovo bydliště je pod Svatým Kopečkem, v Olomouci

Dosaďte písmenka ze spodní části do příslušného sloupce. Slova mohou pokračovat i na dalším řádku, tmavá políčka jsou mezery. Ve vodorovných řádcích naleznete tajenku – citát z úvodu knihy „Sny začínají žít“ od Christiana Feldmanna, citát napsal Helder Câmara. Rady: začněte kratšími slovy, v tajence jsou jen obvyklá česká slova.

Správně vylustěnou tajenku z 18. čísla nám zaslala paní Helena Slavíková z Harrachova. Tajenka zněla: „Tajemství toho, jak se cítit nešťastným, je mít čas trápit se tím, zdali jsi šťastný nebo ne. Chceš-li se vyléčit, začni něco dělat.“
Děkujeme a těšíme se na další úspěšné luštitelé. Kontakty a datum uzávěrky příštího čísla viz níže.

[illegible]

Takhle se baví Bůh, Ježíš a Duch svatý, kam pojedou na dovolenou.

Bůh říká: "Což takhle si zajet do Antarktidy?
Je do dost daleko, takže to bude exotika."

Ale Ježíš na to že ne, že je tam moc zima, všude samej tučňák, široko daleko zmrzlý nic a že o žádný rampouchy u frňáku nestojí.

Bůh teda navrhuje Pákistán, že se o tom teď hodně mluví, takže by byli v centru dění.

Ale Ježíš zase že ne, protože je tam samej terorista, pořád nějaký atentáty, mimo jiné i samý písek a vedro, že by padnul, a kromě toho, že je tam nikdo nezná a nikdo by si tam o ně neopřel ani kolo.

Bůh se docela naštvě a vyzve Ježíše, aby teda vymyslel něco on, když je tak chytřej.

Ježíš se zamyslí a navrhne: "A co takhle Vatikán?". Do toho se vloží do debaty Duch svatý a říká: "Vatikán? To je dobřej nápad, tam jsem ještě nebyl."

Lidé vyhledávají radovánky proto, že cítí
prázdnotu svého života, ale necítí prázdnotu
té nové zábavy, která je vábí.

Blaise Pascal

To, co nemůžeme znovu využít, je ztracený čas.

Neznámý autor

Náš život, občasník farností Harrachova, Jablonce nad Jizerou, Poníklé a Rokytнице nad Jizerou.
Náklad činí 150 výtisků. Cena 15,- Kč.

Podněty, příspěvky a informace k otištění prosím posílejte na níže uvedené kontakty:

Redaktorka: Veronika Palmová; E-mail: palmovaveronika@gmail.com; tel.: 608 026 540

Sazba a grafická úprava: Jiří Marek; E-mail: SroubekJirka@gmail.cz; tel.: 732 708 769

Jazyková úprava: Mgr. Eva Holubcová; E-mail: Holubcova.E@seznam.cz; tel.: 732 319 787

Církevní schválení: P. Mgr. Ivo Kvapil; E-mail: ivo.kvapil@wo.cz; tel.: 737 407 587

Uzávěrka příštího čísla: 16. března 2014